

אלברט קוגמן (41), פתח השבוע מחדש את חנות הצילום שלו (העולם הזה 1207). הפעם, עם שותף חדש. השותף: בנק ה' דואר (7).

על ההשתלשלות שהביאה את העודה מעיראק לשותפות עם ה' מוסר הכספי האררי, סיפר קוגמן לכתב "העולם הזה":

היתה לי חנות קטנה ומשגשגת בשם ראני, שמו של שחקן הודי, אותו אני מעריץ. היו לי הרבה מאוד לקוחות ור המון עבודה. אחד מהקונים שלי היה גוס' טב גלובנר. בכפרואר או מארס, השנה הוא סיפר לי כי עולה חדש מפולין, שהוא מכיר אותו אישית, הביא אותו ארצה באופן בלתי חוקי סכום של כסף, ומצויין להשקיע אותו בהגדלת החנות שלי בתנאי שמס הכנסה לא ידע על סכום הכסף הזה או על המקור ממנו בא.

באותה תקופה הציעו לי הרבה אנשים, שראו שהעסק שלי מתפתח יפה, הצעות דומות. זו של גלובנר היתה בעלת התנאים הנוחים ביותר, וקיבלתי את הצעתו. גוס' טב הציע ואמר שאקבל 50 אחוז מהרווחים של העסק החדש, ואם אותו שותף יכניס אדם נוסף שינהל בשבילו את החשבון, הוא ישלם לאדם הזה מכספו את ה' משכורת.

גלובנר, שטען כי הוא רק המתווך, הציע לי 35 אלף לירות. אחרי שמצאתי את התנות הזאת כפסאג'י שברחוב אלנבי 113, שלעתי לא לבדי, 36 אלף, אמר לי גוסטב שהוא יוכל להשיג עוד 85 אלף לירות עבור ציוד וסחורה.

בסוף אפריל, פתחתי את העסק החדש ור חודשיים אחר כך הביא לי גוסטב את צבי אולר, כדי שינהל את החשבונות וישמש כפקיד. העסק הלך מצויין. באו הלקוחות והישגים שלי וגם הרבה לקוחות חדשים וה' כל היה טוב.

"הקהל בלע את הכד". עד שב' 31 באוקטובר, אחרי הצהריים, נכנס לחנות שוטר וביקש ממני לבוא איתו. לא הבנתי חשבתי שהוא טועה, אבל הוא חזר על שמי.

במשטרה השחרו שאלו אותי מי השיף שלי. אמרתי שזה העניין שלי. כי הרי הב' טחתי לגלובנר שלא אגלה למס הכנסה את זהותו. רק אחרי סירובי זמן רב, אמרו לי החוקרים שזה קשור בבאנק הדואר. ידעתי על מה שקרה בבאנק הדואר אבל לא הבנתי מה זה שייך לי ומה פתאום שואלים אותי על זה.

"זה השותף שלי", צעקו החוקרים. הראש כמעט התמוצץ לי.

אמרתי לחוקרים שאיני יודע, בעצם, מי השותף שלי וסיפרתי להם את כל הסיפור: איך גוסטב בא אלי עם ההצעה. התחייבתי תי בפניהם כי אם יוכיחו לי שזה באמת נכון והכסף הוא נגזב בבאנק הדואר, אז' זיר אותו עד לפרוסה האחרונה.

התחילו בשאלות על חברותי במפלגה הקומוניסטית. הייתי אוהד המפלגה עוד ב' עיראק. שוב לא הבנתי מה זה שייך לעניין. נכנסו שני קצינים ואיימו: "אנחנו נאשיב אותך בריח" הסכמתי שיערכו חיפוש ב' ביתי בלי צו שופט. הם הבטיחו לי ש' אשתחרר עוד באותו ערב.

כשחזרנו מביתו, אמר לי חוקר כי וא מצטער שעלי להישאר בתחנה למשך הלילה. רק לילה אחד — אמר. אבל החקירה וה' מעצר נמשכו 17 ימים ולילות, בתא בודד. כשביקשתי מהשופט לשחררני בערבות, הוא צחק ואמילו לא הסכים לשמוע מה שדינה לי להגיד.

בעיני השופט הייתי כבר פושע. גם בעיני הקהל. המשטרה סיפקה לעתונות ידיעות מרשיעות על מחתרת קומוניסטית כביכול, ורוב העתונות בלעה את מה שהמשטרה הגישה לה לשה. בלי לבדוק. על האנשים האחרים שהיו מעורבים בכל צורה שהיא בעניין ולא היו חברי המפלגה הקומוניסטית, לא דיברו. בכל אופן, לא הזכירו לי איזו מפלגה הם שייכים.

"השותף החדש פומך עלי". כאשר הביאו את כל העצורים לרשם בית'המשפט המחוזי, כדי להטיל עיקול על רכושנו, הודיע לי עורך'הדין שלי כי באנק הדואר מציע הסדר אחר.

בסדר זה הציעו לי להמשיך לנהל את העסק, בשותפות עם באנק הדואר, במש' כורת של 400 לירות לחדש. לא הסכמתי. רציתי להמשיך ולקבל 50 אחוז מהרווחים,

מה מזיז את זיזי?

היא נמוכת-קומה וקצרת-צוואר, בעלת תסרוקת נעריית וחזה שטוח. היא מתלבשת בפשטות, מדברת בפשטות רבה עוד יותר, מהיכת ללא הפסק, בשיניה ובעיניה. היא נראית כנערה רגילה, אם כי נערה פאריסאית, וקשה לראות בדמותה ובהליכותיה את הכוכב הכובש והסוחף. אבל כשהיא עולה על הבמה, שוב אין ספק שהיא יחידה במינה. לא רק רגליה החטובות וטכניקת'המחול המושלמת שלה מושכות את העין, כי בזה בלבד לא יכלה לזיזי ז'אנמייר להתעלות על אלפי רקדניות טובות אחרות. טכניקת הריקוד שלה כה מושלמת, שאין לה עוד צורך להתאמץ כשהיא מבצעת גם את המסובכים בתרגילים שרולאן פטי — בעלה, הכוריאוגרף שלה, מדריכה ובן-זוגה לריקוד — מסוגל להמציא. תנועותיה פורצות ועולות מעצמן, במקום שהיא תעמול עליהן, הן סוחפות אותה; כך שזיזי הקטנה יכולה, אותה שעה, להתמסר לכל שאר הנחונים המאפיינים את ריקודה: מישחק, הומור וקסם נשי.

אלא שכל זה לא בא בקלות — כפי שדומה לצופה בה על הבמה. אומנם היא מאחרת לקום, מדי יום, עד לשעות הצהריים ונוהגת בבטלנות ובלאיכפתיות; אולם מדי יום ביומו היא גם מקדישה שעות לאימון מפרך, שבלעדיו לא היתה רגה ז'אנמייר — תלמידת בית'הספר למחול של האופרה הפאריסאית ובמשך שנים רדנית בלהקות בלתי חשובות — הופכת לזיזי, מלכת הבאלט הצרפתי וכוכת חצי תריסר סרטים מוסיקליים, שהופקו בהוליברד ובפאריס. בעת שהופיעה לצדו של דני קיי, בסרט האנס כריסטיאן אנדרסן. האמריקאים טירבו לקרוא לכוכת סרטים בשם ארוך כמו רגה ז'אנמייר, הפכו את שמה לז'אן מרי. הצרפתים 'כבר עשו מזה זיזי.

היא הפכה לשם דבר ברקדה את כרמן בכוריאוגרפיה של רולן הקטן, שהיה בן 26 בלבד כשיצר אותה. מאז לא רקדה אצל מישהו אחר ולפני שש שנים אף נישאה לו וילדה לו בת. רולן, שכבר בגיל 24 הקים להקת באלט משלו, הפך אותה לאישיות רב-גונית, לזמרת, שחקנית ורקדנית בעת ובעונה אחת. היא הפכה אף לכוכת קולנוע וזמרת. אלא

סיקי מאוז

מזכירה זיזי ז'אנמייר בצווארה הקצר, בצורת הילוכה ובחיוכה המתוק. הרקדנית, נראית בתמונה זו בשעת הפסקה באחת החזרות.

שהרקוד נשאר עד היום שפת האם שלה. אולם זיזי, שהופיעה השבוע על במת היכל התרבות, לא התגלתה לקהל הישראלי במלוא יכולתה וזוהרה. ללא התפאור רות העשירות שעל רקען היא מחוללת, ללא להקת'הרקדנים הענקית הסובבת אותה, ללא התזמורת המעוררת המלחה אותה, על במה גדולה ריקה וקרה באולם קונצרטים חסרי אחריה, התגלתה זיזי לקהל הישראלי ביכולתה הטכנית בלבד — ללא קסמה. בהופיעה בפירוורים מתוך הבאלטים הגדולים שלה, בתוכנית בלתי מסעירה, השאירה זיזי את אלה שציפו להסחף באמנותה באדישותם.

דונאלד דאק

היא הדמות הוואלט דיניית שארבעת רקדני להקתו של בקטעי הדיוריסטמנט (הסחת רולאן פטי, מזכירים בצעדי האוז

הדעת) שהם מבצעים בעת הופעתם. הארבעה הם צעירים, חניכי בית'הספר למחול של האופרה הפאריסאית. הם מהווים רק חלק קטן מלהקתו הגדולה של רולאן פטי, שלא הובאה כולה ארצה.

הגיבור. "הקצין פלטר אמר לנו לא להיכנס לכאן", הסבירו היזידים לשעבר וה' שטורים את סיבת העוררם.

מאז זכה דהאן לפחות לתלונה אחת מדי יום, על ניהול עסק בלי רשיון. כי המש' טרה התנגדה בכל תוקף למתן הרשיון לזריכה החתיק ואף פנתה אל הממונה על המחוז, כדי שישתמש בסמכותו ויסגור את המקום. "המקרה של דהאן הוא דוגמה מופ' תית בה אסור להתיר לאיש לנהל בית'עסק כזה", נימקה המשטרה את בקשתה.

דהאן לא נואש. הוא אף לא התכוון לפ' נות לשר הפנים, או להגיש צו על תנאי נגד המשטרה, כאנשי המחנה הנוהרים אח' רגיו. הכריז דהאן השבוע, כשהוא מוקף מעריצים:

"עוד מעט יבואו ההורים שלי. אני לא רוצה שיראו שיש להם בן פושע. ואני אפתח את בית'הקפה מה שלא יהיה. אני גם לא רוצה שיעשו שינאה — או אולי מלחמת'אחים. אבל אני שאסיר את המקום הזה פתוח בלי שינאה וכלי להיות בן פושע."

דרשו מהם לעבוד כמודיעים. אלה שסירבו, נידונו לשלילת רשיון בית'הקפה שלהם ול' קיסוח פרנסותיהם.

האנשים החליטו להתארגן, לפנות אל שר הפנים ובמידה וצעד זה לא יועיל, — להגיש צו על תנאי נגד המשטרה. השבוע זכה המחנה המקופח גם למנהיג: חיים ("הגיבור") דהאן, מלך השטח הגדול, הצטרף למנושלים.

לפני שבועות מספר שכר דהאן (24), בעל העבר הפלילי העשיר, בית'קפה הנמרצא למיין מתחת לחוטמה של הבשטרה: מול מטה הנפה הדרומית ביפו. הוא הגיש בקשה לרשיון, שילם לעירייה את האגיה הראשונה ופתח את בית'הקפה טעים. עכורו שילם למעלה מ'17 אלף לירות דמי'מפתח לבעליו הקודמים, התחייב לשלם 50 לירות לחודש דמי'שכירות לכנסיה היתנית, לה שייך הבניין.

"חיים הגיבור" לא הלשיין. העסק החדש שירת את הלקוחות כסדר רק ימים ספורים. יום אחד נעלמו השוטרים שנהני לבקר במקום ועמם — ידידיו של חיים

אף על פי שמה שהשקעתי אני בעסק לא היה החצי אלא הסכום שקיבלתי מחנותי הקודמת. אבל כך היה מנוסח החוזה ביני לבין השותף הקודם שלי. מה משנה לי מי הוא היה או מי החדש? הסכמתי לשות' פות בשעתו, רק בגלל התנאים הטובים ש' היו בה בשבילי.

באנק הדואר, השותף החדש שלי, נכנע וקיבל את תנאי. סומכים עלי ואני מנהל את העסק לבד. גם הקונים מתחילים לחזור, אט אט. אני מקהה שיהיה טוב.

משטרה

מנהיג למחנה

להפתעה בלתי נעימה זכו בשבועות האחרונים כמה מבועלי בתי'הקפה שברחוב 60 המפורסם ביפו. העירייה הודיעה להם כי לא תוכל לחדש את רשיונותיהם בגלל הת' נגדותה של המשטרה. בעלי בתי'הקפה לא שאלו לנימוקים נוספים. הם ידעו את ה' סיבה, בזכרם כי בשבועות האחרונים ביקרו אצלם אנשי מחלק הסמים של המשטרה,